

výběr salonu, knihy

Karel Teige: Deníky 1912–1925 knihu vybral Jakub Šofar

Čeká tě mnoho práce, ty obrazy, které máš stále před očima a zalidňují tvou samotu, ty musíš namalovat, a mimo to musíš platně se zúčastnit chystané akce, zapsal si v červenci 1920 do deníku Karel Teige; to mu bylo devatenáct. „Akcí“ je myšleno sdružení Devětsil. O pět let později je už uznávaným teoretikem avantgardy, udržuje kontakty s představiteli Bauhausu, Le Corbusierem i Adolfem Loosem. Jak je možné, že se jednou za čas objeví někdo, kdo prostě a jednoduše ví? Ví, jaké jsou zásadní umělecké trendy ve světě a co je třeba udělat, aby byly přijaty a transformovány pro místní prostředí. Teigeho deníky (1912–1920) a cestovní deníky (1922–1925), s poznámkovým aparátem, vycházejí ve skvostné výpravě – faksimile, fotografie, doklady, kresby (včetně barevných), s úvodní studií Josefa Vojvodíka. Edičně připravili Jan Wiendl a Tereza Sudzinová.

(Akropolis, FF UK, Památník národního písemnictví)

KAREL
TEIGE
DENÍKY
1912—1925

Josef Topol: Pět her knihu vybral Jakub Šofar

Už v roce 1955, kdy mu bylo dvacet let, měla u E. F. Buriana premiéru jeho divadelní hra, kterou začal psát na gymnáziu: *Půlnoční vítr*. Dramatik, dramaturg, ale i básník, esejista a překladatel Josef Topol (1935–2015) nastoupil k Burianovi hned po maturitě a současně studoval divadelní vědu, kterou ale nakonec nedokončil. Jeho druhou hru *Jejich den* (1959) uvedlo Národní divadlo. Byl spoluzakladatelem Krejčova Divadla za branou. Po podpisu *Charty 77* působil v dělnických profesích, poté byl v invalidním důchodu. Do politiky se ale jinak nemíchal, k věcem světa a člověka se vyjadřoval svou alchymií s poezií a divadlem. Svazek edice *Česká knižnice* s číslem 117 obsahuje pět Topolových her z jeho různých tvůrčích období: *Konec masopustu* (1963), *Kočka na kolejích* (1965), *Hodina lásky* (1968), *Sbohem, Sokrate* (1976) a *Hlasy ptáků* (1989).

Pavel Novotný: Procedura knihu vybral Miroslav Stuchlý

Básnická sbírka *Procedura* uzavírá autorovu volnou autobiografickou trilogii. Zatímco v *Zápiscích z garsonky* a *Dědkovi* vystavěl Novotný narativní linku okolo postav, které měly určující význam pro jeho dětství a mládí, tentokrát nás zavádí do odtažitého akademického prostředí, aby svedl boj s disertační prací i sebou samým. Čtenářům uvyklým na emoční rovinu jeho básní zde čtení znesnadňuje, zařazuje pasáže v němčině a prokládá text odbočkami do světa radiofonie. Kniha opět vyniká promyšlenou strukturou a přesností výrazu, textem se prolíná motiv vody, která nabývá podoby ničivého živlu, ale i místa přinášejícího úlevnou spásu. Scény se varíují a zrcadlí, básně se spirálovitě zavíjejí jako romantický horor končící apokalyptickým obrazem osamělých postav sedících u ohně. Naděje se objevuje až s příchodem dětí přinášejících vnímání vzdálené světu dospělých.

